

DVADSIATA DRUHÁ NEDEĽA CEZ ROK B

Vždy, keď som v Jeruzaleme navštívil s pútnikmi Múr nárekov, tak som tam vysvetlil náboženský život Židov a jeho prejavy, spôsob ich modlitby, čítanie Zákona a iné. Zároveň som poukázal na čelá niektorých ortodoxných Židov, ktorí mali na nich malú čiernu krabičku, ktorú si dali na čelo najmä počas modlitby. Táto krabička sa volá „Šéma.“ Je v nej malý zvitok z Piatej knihy Mojžišovej, ktorý znie: „*Počuj, Izrael! Hospodín, náš Boh, je jediný Hospodín. Milovať budeš Hospodina, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou silou. Slová, ktoré ti dnes prikazujem, budú v tvojom srdci. Budeš ich vstevovať svojim synom a budeš hovoriť o nich, či budeš sedieť vo svojom dome, či budeš kráčať cestou, či budeš líhať alebo vstávať*“ (Dt 6, 4-7). A keďže veriaci Žid si tieto slová nemôže implantovať do mozgu, tak to má mať najmä pri modlitbe na čele. Z toho jasne vidíme, že Pán Boh dal ľudskému pokoleniu svoj Zákon, ktorý majú ľudia zachovávať a podľa neho aj žiť, aby žili šťastne ako Božie deti. Vieme ale, že farizeji a zákonníci pridali k Zákonu ešte ďalšie zákazy a príkazy, ktorých v Ježišových časoch bolo okolo 620. Tieto zákazy a príkazy, ako sme z nich niektoré počuli v dnešnej stati evanjelia, Pán Ježiš kritizoval, keď jeho učeníkov farizeji napadli, že si pred jedlom neumyli ruky. Nábožný Žid mal týchto príkazov a zákazov plnú hlavu. Nestihol si všetky zapamätať. Učítelia Zákona mali záľubu v tom, že sledovali každého, najmä toho, ktorý z týchto príkazov nejaký porušil, ako to počúvame aj v dnešnom evanjeliu. Pán Ježiš využil túto chvíľu na to, aby vyčítal farizejom, že bazírujú na drobných ľudských predpisoch a zanedbávajú Božie prikázania. Doslovne im povedal: „*Božie prikázania opúšťate a držíte sa ľudských tradícií.*“ Z toho dôvodu ich nazval pokrytcami, pričom citoval slová proroka Izaiáša, že ich srdce je ďaleko od Boha. Čo je podľa Pána Ježiša podstatné, je srdce človeka.

A toto poučenie platí aj pre nás. To znamená, že naše náboženstvo je iba vtedy správne, keď je naše srdce nasmerované na Pána Boha, keď je spojené s Bohom, keď je zjednotené s Bohom. Keby však bolo naše srdce ďaleko od Boha, vtedy by podľa slov Pána Ježiša bolo naše náboženstvo bezcenné a zbytočné. Čiže, bezcenná by bola naša modlitba, prežehnanie, pokľaknutie, návšteva svätej omše i samo sväté prijímanie.

Určite si teraz dáte otázku: „Ako mám dosiahnuť, aby bolo moje srdce blízko Bohu? Pomôžme si radou sv. Jána Zlatoústeho, ktorý hovorí, že keď chceme, aby bolo naše srdce blízko Bohu, tak si máme v sebe vzbudiť túžbu po Bohu. Skôr by sme si mysleli, že si máme vzbudiť lásku k Bohu. Nie, lebo láska je čnosť veľmi náročná, ktorá sa ťažko uskutočňuje. Túžba je ľahší úkon ako láska. Preto máme začať vstup do Božej blízkosti ľahším úkonom, a to **túžbou**. A tak myšlienkou - *túžim po tebe Bože* - sprevádzajme svoje modlitby tak doma a aj v kostole, tiež svoje prežehnanie, svoje pokľaknutie, svoj pohľad na oltár, svoj pohľad na kríž, svoj pohľad na Hostiu, na kalich v rukách kňaza a nadovšetko, keď ideme na sväté prijímanie. K nemu máme pristupovať s myšlienkou: *Pane, túžim po tebe, príď ku mne*. Takáto túžba sa postupne premení na lásku k Bohu, a tak dosiahneme úprimný osobný vzťah k Bohu. Vtedy budeme prežívať naše náboženstvo ako pravé. Vtedy pocítíme dokonalé šťastie, ktoré prevyšuje všetky záľuby, radosti a šťastia pozemského života. Určite si dáme otázku: „Je to možné dosiahnuť?“ Áno, je to možné a na to netreba byť zatvorený v kláštore, lebo sa to dá dosiahnuť aj v bežnom živote, kdekoľvek žijeme a pracujeme.

Uvediem príklad. V tomto týždni sme slávili spomienku na svätého Augustína. Pochádzal z Tagasty v Afrike z rodiny otca pohana, matky svätej Moniky praktickej katolíčky. Rodičia videli v ňom nadaného chlapca, ktorého dali na štúdiá v Kartágu. Augustín nebol pokrstený, lebo vtedy sa krstili len dospelí. Prostredie, v ktorom študoval, bolo pohanské, nemravné a vplyvom toho aj on upadol do sexuálnej nemravnosti až tak ďaleko, že žil s akosi ženou, s ktorou mal syna. Okrem toho sa stal

členom protikresťanskej sekty manichejcov. Matka ho vypovedala z domu, ale neustále sa so slzami modlila za jeho obrátenie. Sám tamojší biskup ju povzbudzoval, že syn vďaka toľkým slzám a modlitbám nemôže byť zatratený. Augustín odišiel do Talianska. Najprv do Ríma, odtiaľ do Milána. Tam vtedy pôsobil veľmi slávny kazateľ – biskup svätý Ambróz. Augustín chodil na jeho kázne zo začiatku nie pre ich obsah, ale pre rečnicke umenie kazateľa, čo ho veľmi zaujímalo. Po čase ho kázne začali zaujímať aj vďaka obsahu. Po každej kázni uvažoval o kresťanskej náuke, o zmysle života, čo ho viedlo – aj vďaka modlitbám jeho matky – k obráteniu. Zanechal nemravný život, opustil sektu, dal sa pokrstiť a neskôr sa stal kňazom a o niekoľko rokov aj biskupom.

Milí priatelia, uvážme. Keby Augustín po svätom krste prežíval vieru len vonkajšími úkonmi, nie srdcom, určite by ho taká viera nebola uspokojila. Veľmi odporúčam prečítať jeho životopis a najmä jeho knihu Vyznania. Svoju životnú radosť z viery vyjadril známou a nádhernou vetou: **Nespokojné je srdce človeka, kým nespočinie v tebe, ó Bože.** Sám skúsil, že svetské rozkoše neprinášajú opravdivú radosť zo života.

A tak, milí priatelia, dajme sa dnes získať Ježišovou náukou, že naše náboženstvo má spočívať vo vrúcnom spojení nášho srdca s Bohom.

Pripravil vdp. Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.